

ДА БЖДЕ ДЕН!

Нощта е черна и зловеща,
нощта е ледна като смърт.
В разкъсаната земна гржд
струи се бавно кръв гореща.
В димящите развалини
безокий демон на войната
развел е хищно знамената
и меч въз меч безспир звъни.
Сред мрака непрогледно гъст
стърчи злокобен силует
на някакъв грамаден кржст,
и хилядни тълпи отвед
вжрват, подгонени натам
от яростта на златний бог.
И мрака става по-дълбок,
тълпите ният се едвам.
За въздух жадни сж гърдите,
очите молят светлина,
един копнеж, мечта една
гори и се топи в душите,
и през сжлзи и кжрвав гнет,
през ужаса на мрак студен
разбунен вик гърми навред:
„Да бжде ден! Да бжде ден!“

